

13 april 2014

Dit jaar kreeg ik in korte tijd twee geschriften binnen met het verhaal van vanochtend.

Eén geschreven door een leerling uit groep 7 uit het primair onderwijs en één geschreven door hem die het gebeuren in 1945 meegemaakt had als veertienjarige jongen. Beide aangrijpend. Heel nuchter vertelt de leerling het gebeuren en dat hij niet kan begrijpen waarom mensen vermoord worden. Emotievol beschrijft de nu 85 jarige wat hij toen gezien heeft en ondergaan moest.

De vader van de leerling is ook geïnteresseerd geraakt. Zo gaat het verhaal door en dat moet ook. Verzoening is het enige dat haat doet verdwijnen. Deze dagen was in het nieuws hoe de koningin van Engeland en de Ierse president zich met elkaar verzoenden. De beelden van nog vrij recente aanslagen en moordpartijen tussen Engelsen en Ieren staan wellicht nog op ons netvlies.

Toch mogen we niet vergeten, waarom het gebeurde. Waarom mensen zich verzet hebben. Waarom mensen in opstand kwamen tegen wat in hun ogen onrecht was. Waarom ze niet pikten dat er een ondersoort van tweederangs mensen gecreëerd werd. Gevoed door haat.

Dit gevaar is weer onder ons. Weg met die mensengroep. Het komt ook nu nog dagelijks voor bij ons. De afgelopen nachten heb ik liggen nadenken of het in de grond gestoken kruis niet weer zwaard moest worden.

Een van ons is verblijf- en werkvergunning beloofd. Omdat hij zeer geliefd is in het verzorgingshuis waar hij werkt, kreeg hij een baangarantie nadat hij verzorgende nivo 3 gehaald had. Nu –na een half jaar wachten- zijn de papieren nog niet bij de IND losgekomen en heeft de directie moeten besluiten te baangarantie te laten vervallen. Ach 't is toch maar een asielzoeker, die kan nog wel een tijdje langer wachten. Of die andere die al 12,5 jaar wacht, geen identiteit kan krijgen, dus stateloos is. De IND weigert zijn zaak op te pakken. Het dossier is in de kast gelegd. De zaak lost zichzelf wel op, zo werd gereageerd.

De ontmening in de Nederlandse praktijk. Sneuvelden die mensen die we herdenken met dit resultaat; werd mijn oom Ad, gewond, daarvoor langs die muur gesleept en levend voor de lijken van de fusillade gegooid en gevraagd of hij ook pijn had? Ja, nu dan was het goed.

De ontmening van een moordpartij, toen in tijden van oorlog. Begonnen met haat zaaien, het weigeren van vluchtelingen toen en nu, ooit resulterend zoals ik in Bosnië meemaakte en onze vaders in Indonesië en heden ten dage in zoveel landen ver van ons bed. Zeggen wij straks ook : wir haben es nicht gewusst als weer een probleem zich zelf oplost?

Wij gedenken hen die stierven voor hun idealen. Laten we hun voorbeeld nemen in ons dagelijks leven.